

DOBAI PÉTER (1944) Budapest

DOBAI PÉTER

ŐMÉLTÓSÁGA AUGUST VON
UND ZU MACKENSEN
LOVASSÁGI TÁBORNAGY
LENGYELORSZÁGOT,
AMIT Ő MAGA TÖRÖLT EL
A FÖLD ÉLŐ SZÍNÉRŐL,
MOST KERESI A FRONTTÉRKÉPEN.
NEM TALÁLJA.
SZÁZ ESZTENDEJE ÉRT VÉGET
A „NAGY HÁBORÚ”

Csorba László történész diplomatának

Lengyelország történelmi keresztneve:

„keresztre feszített nemzet”.

Ó, Varsó, ó, tudós Krakkó, ó, romjaid, Monte Cassino!

Ti majd mind visszatértek Lengyelország sebzett ölébe.

Vészjelek, baljós, megharcolt, halálos hegyláncok

által visszavert, szerte megfagyott jajkiáltások,

aztán a robbanás előtti jeges, poláris csend.

Bátor ezredeket rohamra rendező kürtszavak

visszhangja harsog hegyfokok sziklafalán,

a mozgalmas égi térben felhők riadnak...

A messi múltakból egyszer kezdet lesz megint,

máshol, valahol, majdnem itt, majdnem sehol...

Nem, nem tud elmúlni semmi sem tényleg végleg el,

ami egyszer valaha valami rémes valónak

legalább látszata, pusztuló emléke, *enyézpontja* volt – – –

Utak tévelygő fonákján egy egész világtalan hadsereg

feszes menetben, végbúcsút venni még egyszer felvonul...

Felhő-magasban megfagy az utolsó parancs.

Mély pipacsmező, túlhan keresztetek menetelnek...

Trombita

Szó!

De nincs hozzá katona!

Nincs hozzá paripa!

Nincs hozzá karabély!

Nincs határ, nincsen ház, nincs haza,

csak temetők temetnek szomszéd temetőket,

lehullott virág az ifjú emlékezet – – –

Lobogók takarnak lobogókat, forró-jeges szélben

a vásznak összeesnek... A mély fűben fej nélkül forog

egy hős rohamsisak... Pipacsok, merre ment el innen

az élet, az ének? Ó, gorlicai áttörés... Galícia, Limanova,
Przemyśl, Bukovina... Vércsatornás szuronyok, dzsidák,
pikák, Schwarzlose-géppuskasorozatok (600 lövés per perc),
kitérni, túlélni lehetetlen:

Vorwärts August von und zu Mackensen!

Az ezred előtt mező, melyik csatatér vala itt?

Talán a nagy partváltás a Prut, az Olt, a Szeret
sebes, véres, görcsös vize felett... vagy már talán
a távoli Elba, a Rajna, a Weser vize vérzik?

Ki tudja azt, sereglő fejfakeresztek?

Ó, nincs győztes és nincsen vesztes itt...

Nincs vesztes itt és nincsen győztes se hozzá...

Senki, senki nem lesz itt többé, akik itt reméltek
maguknak, mint szeretteiknek: kertet, otthont, házat, házat,
tágas, pipacsos temetőket takarják el, el mindörökre
a régi erdőket, virágos, mély mezőket, szántókat,
templomos temetőket, fehér szárnyait elmúlt szerelmeknek...

Nincs visszatérés. Nincs viszontlátás. Nincs üdv, se áldás!

Az emlékek mind távoli magas egekre fagytak – – –

